

ЛОВЕЦЪТ И НЕГОВИЯТ СИН УДЕГЕЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живял на света един ловец. Името му било Геента. Неговата жена родила син.

— Ти отгледай момчето — поръчал ловецът на жена си, — аз пък ще отида да намеря великана Саломка и да си премеря с него силите.

— Моля ти се, не ходи! — казала жената. — Колко свят е погубил този великан! Ще погуби и тебе. Ние с малкия какво ще правим без тебе?

— Мене Саломка не може да ме погуби, защото съм много силен. Ще ида, тъй като не мога да стоя спокойно, когато Саломка избива хората.

— Щом като си намислил, иди, но най-напред опитай с лъка. Ако твоята стрела прехвърли седем превала, тръгвай!

Опънал лъка си Геента, но стрелата му отлетяла само до превала. Тогава жена му го хванала за ръката и викнала:

— Стой, бе човек! Къде ще ходиш с това слабо оръжие!

Но Геента се отскубнал и потеглил на бой срещу великана.

Вървял, вървял покрай една река и най-напред видял старец и старица, запретнали ръкави — ловят риба. Старецът попитал ловеца:

— Къде отиваш?

— Отивам на бой срещу Саломка!

— Хайде, покажи каква сила имаш! Удари този плет, с който съм преградил реката, за да се събира рибата.

Геента ритнал с крак върбовия плет, но можал само малко да го поразклати.

— Човече — поклатил глава старецът, — ти си много слаб. Върни се по-добре у дома си. Нямаш сили да се бориш със Саломка!

Геента нищо не отговорил, но тръгнал по-нататък.

Стигнал до една голяма могила и видял жилището на Саломка — по-високо от кедрово дърво. Влязъл в жилището Геента и се провикнал:

— Тука ли живее Саломка?

— Тук живее! — отговорил отвътре старчески женски глас. — Ти защо си дошъл?

— Дошъл съм да си премеря силите с него — отговорил Геента и влязъл.

— Почакай малко, моят син ей сега ще се върне от лов. Видиш ли, там на огнището съм заровила във въглените ръжена. Моят син

Саломка винаги ближе ръжена, когато се върне премръзнал. Постопли се, гостенино! — поканила старицата ловеца и като грабнала нажежения ръжен, бързо го тикнала в устата му. Изгорила му езика.

Ей го по едно време се задал Саломка. Закрачил из къщата. Той бил такъв грамаден, че едвам се побирал вътре. Под мишниците си мъкнел две убити мечки. С гръмовит глас се провикнал великанът:

— Вземи едната мечка! Смъкни и кожата и я изяж! Виждам, че си дошъл да се бориш с мене. Ако изядеш твоят дял по-бързо от мене, тогава ще се борим двамата. Не ме ли превариш — тежко ти.

Като изговорил тези думи, великанът строполил мечката върху Геента и насмалко щял да го утрепе. Преди ловецът да одере своята мечка, Саломка вече нагълтал другата.

— И ти си тръгнал с мене да се бориш! — подигравателно рекъл Саломка.

И като пипнал ловеца, сръчно му зашил устните с две жили, окачил на носа му едно звънче и го затворил в скривалището си.

Минали много години. Синът на Геента, малкият удегеец, пораснал. Веднъж той запитал майка си:

— Кажу ми, как се казва моят баща?

— Защо ти е неговото име, когато той е починал много отдавна?
— рекла майка му.

Но синът още по-настойчиво попитал:

— Кажу ми, как се казва баща ми?

— Геента беше неговото име! — отговорила майката.

Тогава малкият грабнал от стената окачения стар лък на дядо си и изскочил на лов в гората. Там срещнал един ловец.

Ловецът го измерил с очи, видял стария му лък и попитал:

— Ти, момко, кой си?

— Аз съм синът на Геента! — отговорил малкият удегеец.

— Ти си значи синът на онзи ловец, който някога тръгна да се бори с великана Саломка и вече не се върна.

Като се прибрал у дома си, Геентовият син извикал отдалеч на майка си:

— Майко, уший ми голяма ловджийска чанта, защото заминавам!

— Къде ще ходиш? — го попитала майка му.

— Отивам да търся Саломка и щом го намеря, ще отмъстя за моя баща!

— Не ходи, сине — извикала майката, — защото той ще погуби и тебе, както погуби и баща ти!

— Решил съм да намеря великана и да си опитам с него силите!

— Тогава най-напред покажи с дядовия си лък докъде може да стигне твоята стрела.

Синът грабнал лъка, опънал стрелата, насочил я нагоре и тя пропищяла. Изгубила се, прехвърлила седем превала.

Целунал малкият ръка на майка си и заминал.

Минал покрай една река. Вървял, вървял и най-напред стигнал до мястото, където един рибар бил преградил реката с дървен плет и ловял риба.

— Къде си тръгнал, млади момко? — попитал рибарят.

— Отивам да си премеря силите с великана Саломка.

— Най-напред блъсни с крак моя плет, да ти видя силата.

Геентовият син ритнал рибарския плет и го съборил.

— Имаш сили! — казал старият рибар. — Отивай!

Отминал Геентовият син и скоро стигнал до високото жилище на великана. Влязъл в къщата на Саломка. Гледа там — седи една бабичка — кокалеста, ноктите и извити като корени, а носът и прилича на птичи клюн.

— Аз съм майката на Саломка — дигнала бабичката очи към гостенина, — а ти кой беше?

— Аз пък съм синът на Геента. Дойдох тука да си премеря силата със Саломка.

— Близни — рекла бабичката — тази играчка. Моят син, когато намръзне, винаги се затопля с нея.

И тя натикала в устата на младия гостенин нагорещения ръжен.

Тогава Геентовият син отхапал със зъби нажеженото желязо, сдъвкал го и плюл в лицето на старицата. Тя се набръчкала мигом и се превърнала на пън.

Някой затропал отвън. Влязъл Саломка. Под двете си мишници пак мъкнел две убити мечки. Хвърлил едната на гостенина и му викнал:

— Дръж едната и я изяж. Ако я изядеш по-бързо от мене, ще се борим. Ако не ме превариш, лошо ти се пише!

Синът на Геента подхванал мечката, стиснал и кожата, дръпнал я и веднага я смъкнал. И преди Саломка да одере своята мечка, Геентовият син излапал своята.

Тръгнали двамата да се преборят върху високата скала. Изкачили се най-горе. А скалата била твърда и гладка като лед.

Саломка тогава се провикнал:

— Искаш ли да опитаме кой може да пробие с крак по-дълбоко канарата?

— Искам — отговорил Геентовият син.

Саломка ударил с крак. Скалата треснала. Кракът му влязъл до кокалчето в скалата. Изправил се след него Геентовият син и тропнал. Скалата се пропукала и кракът му влязъл до коляното.

Хванали се тогава двамата на юнашка борба. Саломка блъскал Геентовия син и гледал да го докара до крайния ръб на канарата.

За сетен път Саломка събрал сили и се втурнал да изблъска Геентовия син от края на скалата, но в този миг, когато великанът се засилил и полетял, неговият противник се изтеглил настрана. Саломка паднал надолу с главата и се утрепал върху камъните.

Избърсал си челото юначният син на Геента, влязъл в къщата и чул някъде под земята да дрънка звънче.

— Какво е туй? — помислил си той, отворил подземието и там заварил един човек със защити устни.

Синът на Геента го освободил, разшил му устата и го запитал:

— Кой си ти?

— Аз съм Геента, а ти кой си?

— Аз пък съм синът на Геента.

Тогава синът прегърнал своя баща, положил го в ловната си чанта и го отнесъл в къщи. Няма да ви разказвам с каква радост майката посрещнала и двамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.